

Muszty Bea – Dobay András

Kvantum Fantum Csapdája Zenés mesejáték

Szereposztás:

Elektron Ede - jeles tanuló, szemüveges

Elektron Döme – Avagy a Nagy Feketelábú Elektronfőnök

Elektron Eszter – akit elrabolnak

Kovács Kata – Embergyerek, tiszteletbeli elektron

Kvantum Fantum – a gonosz tudós

Mimikron apó – a bölcs, öreg kóbor elektron

Hippitronok: Főnök

Alfonz (a Főnök „jobbkeze”)

Elektronika

és néhány lézengő elektron

Rendőr

(Kázmér – a Rendőr beosztottja...opcionális)

Falusiak: **Jenő**

Anyó

Aladár a fiuk

Flóriás – a rettenetes óriás

Hídonálló – a Digitális Kanális mindentáteresztő őre

néhány rab elektron

ELSŐ FELVONÁS

1. kép Vasatom-lakótelep

Elektronok sétazenéje indul.

Felmegy a függöny. A színpadon 3-4 egyforma gömb, amennyi elfér. Ezek a vas rácsszerkezetének térben szabályos periodicitású vasatomjait vannak hivatva ábrázolni. A háttér stilizáltan folytathatja a gömböket. Kis színpadon elég egy hátsó lepelre vasatom-szerkezetet festeni

Baloldalt található a potenciálgödör, a nézők felé csak a kb. félméteres pereme látszik.

Balról Eszter, Ede, Döme bejönnek, fáradtan végigvándorognak a színpadon, jobbra kimennek.

Kis idő múlva ismét balról be, középtájt tanácstalanul megállnak.

Ede: Nem jártunk mi már itt egyszer?

Döme: Jaaajjj... már nagyon zsibbad a lábam, pihenjünk egy kicsit! *(leül)*

Eszter: Lehet, hogy eltévedtünk?

Ede: */magabiztosan/* Az kizzárt dolog. Nyomás, mert sosem érünk haza.

Ede, Eszter elindul, de Döme továbbra is ülve marad.

Eszter: Gyere már, Döme! Ne lazálj!

Döme: Hadd pihenjek egy kicsit! Én még fejlődésben vagyok.
Menjetek előre úgymint utolérlek benneteket.

Ede: Ahogy gondolod.

Eszter: Aztán ne siránkozz, hogy itt hagytunk.

Ede, Eszter jobbra el. Zene ismét felerősödik.

Döme: *(kéjesen elnyújtózik, ásít, majd hirtelen felül, hegyezi a fülét)*
Valaki jön! (majd felismeri, ki az, gúnyosan elvigyorodik)
Aha, sejtettem. (kényelembe helyezi magát, füttyörészik)

Zene teljesen elhalkul, ahogy Ede és Eszter bebotorkál a színpadra, megint balról. Meglátják Dömét, döbbenetesen merednek rá.

Eszter: Jé. még egy Döme!

Ede tanácstalanul pislog hátra, meg Dömére

Eszter: Hát ez meg hogy lehet?

Döme: Eszter! Ede! Tényleg nem veszitek észre, hogy már egy órája körbe-körbe mászkálunk?

Eszter: Hát akkor mégiscsak eltévedtünk...Jaj istenem, sose érünk haza
(*lerogy Döme mellé*)

Döme: (*gúnyosan Edének*) Pedig egy rendes elektron-gyerekek ilyenkor már rég ágyikóban a helye!

Ede: Jól van na. De olyan tökegyforma minden vasatom, nem csoda, hogy megkeveri az embert.

Döme: Hát az biztos, hogy dögunalmas egy ilyen vasatom-lakótelep.

Ede: Ezért bizony kár volt meglógni otthonról. De te, te, Döme!
Te mindenáron indiánosdit akartál játszani.

Eszter: Ne veszekedjetek már! Azzal nem megyünk semmire.

Ede: Igaza van Eszternek. Inkább találjunk ki valamit!

Döme: Figyelj! Van egy ötletem!

Ede: (*renyhe malíciával félre*) Na, az kizzzárt...

Eszter: Ne maceráljátok már állandóan egymást. Hadd mondja!

Döme: (*büszkén kihúzza magát*) Én, mint az egész vasatom-lakótelep
Nagy Feketelábú Ion-indiánfőnöke...

Ede: Hát ami azt illeti, elég fekete a lábad, ideje lenne megmosni.

Eszter: Ede! Nyughass már!

Döme: Nanana... Szóval. Az összes elektron közül én tudok a legszebben,
legvérfagyasztóbban indián-üvölni. UFF.

Ede, Eszter: Hát, aaaz biztos.

Döme: Tehát... indiánüvöltök egy kicsit.
Biztosan meghallja Proton-papa és Neutron-mama.

Ede: Hát ezt éppen meg lehet próbálni...

Eszter: Zseniális vagy, Döme! Csináld már!

Döme: Pillanat, megszívom a tudómet. (*balra vonul és indiánüvölt.*)

Hang 1.: Hé, mi ez az üvöltözés?! Takarodjatok haza bűdös elektronkölykei, mert rendőrt hívok!!!

(*Döme megijed, középre szalad*)

Ede: (*gúnyosan tapsol*) Gratulálok! Sikeres akció volt!

Döme: Várjatok csak! Még arra is meg kéne próbálni! (*jobbra indiánüvölt*)

Hang 2.: Szentelen huligánok! Késő este randalíroznak, üvöltenek!
Hogy a Kvantum Fantum vinne el benneteket!

(*Döme megszeppenve visszabattyog középre a többiekhez*)

Ede: Ezzel nem sokra megyünk.

Eszter: Azt mondta, hogy Kvan-tum Fan-tum?

Ede: Kvantum Fantum... Ha nem tévedek, ez az az „állítólagos” gonosz varázsló, aki... aki „állítólag” szörnyű erőtérviharokat kavargat... valami... valami elektronszippantó géppel.

Eszter: És „állítólag” azzal a rettenetes elektronszippantó géppel kóbor elektronokat rabol...

Döme: De hát most mi is kóbor elektronok vagyunk, tehát... tehát...

Ede, Eszter: (*rémülten suttogva*)...minket is ... elrabolhat.

*Szörnyű **EFFEKT**, a vihar előszele. Eszter, Ede, Döme rémülten összebújnak.*

Eszter: Jaj, mi volt ez a szörnyű hang?

Ede: (*bizonytalanul*) Ta-talán valami esti madár...

Döme: Ajjaj, nem lesz ennek jó vége...m---mindjárt leszáll a gammaéj..

Eszter: Ti is fé-féltek?

Ede, Döme: (*fogvacogva rázzák a fejüket*) Ááááá dehogy...

Eszter: Tudjátok mit, ülünk itt le, próbáljuk meg átvészelni a gammaéj.

Döme: Jó,jó, de mit csináljunk, hogy ne féljünk?

Ede: Azt olvastam valahol, hogy a zene megnyugtatja az idegeket.

Eszter: Jó, akkor... akkor énekeljünk egy kicsit!

Döme: Jó, énekeljünk, de... de csak halkan!

Dal indul

Ede: *Elektron Ede vagyok*

Döme: *Jeles tanuló*

Ede: *Fizikából is ötös voltam*

Döme: *Ez most mire jó?*

Ede: *De hogy merre menjünk, azt nem tudom
Jön a gamma-éj és félek nagyon*

Döme: *Elektron Döme vagyok*

Ede: *(gúnyosan) A híres indián*

Döme: *Mindig nyomkeresőt játszanék*

Ede: *Suli helyett talán*

Döme: *De hogy merre menjünk, azt nem tudom
Jön a gamma-éj és félek nagyon*

Ede, Döme, Eszter: *Proton-papa, Neutron-mama vár otthon ránk
mert nélkülünk nem teljes a vasatom-család
sok kis elektrontestvér aggódik nagyon
De hogy merre menjünk, azt nem tudom*

Eszter: *Elektron Eszter vagyok*

Ede,Döme: *A mi drága kis hógunk*

Eszter: *Ők megígérték, hogy vigyáznak rám*

Ede,Döme: *Most mind bajban vagyunk*

Eszter: *Mert hogy merre menjünk, én sem tudom
Jön a gamma-éj és félek nagyon*

Ede, Döme, Eszter: *Proton-papa, Neutron-mama vár otthon ránk
mert nélkülnk nem teljes a vasatom-család
sok kis elektrontestvér aggódik nagyon
De hogy merre menjünk, azt nem tudom*

Döme: Á, ne félj, Eszter! Ez az egész Kvantum-Fantum biztos csak olyan,
mint amikkel a nagyfi szokott ijesztgetni bennünket...
a zsákosbácsi meg a mumus, ... vagy a Fekete Pákotron...

*Hirtelen ismét **vihareffekt**, rémülten összebújnak. Kitör a vihar.
Ede, Döme hasrafekszik, kezük a fejükön, mint a katonáknak.
Eszter, mintha vonzaná valami, segítségért kiáltozva kiszippantódik a
színpadról. A vihar hirtelen elül.*

Ede: *(felemeli a fejét, félszemmel körülpislant, rémülten megrázza Dömét)*
Hé, Döme! Döme! Eszter eltűnt!

Döme felugrik, tanácstalanul körülnéznek, majd körberohangálnak, kiabálnak.

Ede, Döme: Eszter, hahó! Hahó, Eszter! Eszter! Hol vagy?!
Hova tűntél?! Eszteeer! *(tanácstalanul lerogynak)*

Ede: *(rezignáltan)* Elrabolta!

Döme: Az „állítólagos” Kvantum Fantum... Szegény Eszter!

Ede: De hát nélküle pedig nem kerülhetünk Proton-papa és
Neutron-mama szeme elé.

Ede: Nincs más megoldás: meg kell találnunk Esztert!!

Döme: *(rémülten)* Jajj, hát meghibbantál? Csak nem ezzel a
Kvantum Fantummal akarsz ujjat húzni?

Ede: Márpedig ki KELL találnunk valamit!

Döme *hirtelen felkapja a fejét.
Mélyről a potenciálgödör felől rekedt, tompa nyöszörgés, jajgatás hallatszik.*

Mimikron Apó: *(a potenciálgödörből nyöszörög)* Jaaajjjj.... Jaaajjjj....

Döme: Figyelj csak! Hallod?

Ede: *(még elgondolkozva, automatikusan)* Igen,igen...(megrázza a fejét) Mit???

Döme: Nem hallod? (*hadarva, hisztizve*) Valami furcsa félelmetes hang mélyről, egész letről. Jaj! Lehet, hogy Kvantum Fantum hangja! Értünk jön! Minket is el akar rabolni! (*könyörögve*) Rohanjunk!!!
(*négykézláb menekülni akar*)

Ede: (*a nadrágjánál fogva visszahúzza*) Nyugi már! Szedd össze magad!

Döme feláll, szégyenkezik, a nyöszörgésből kivehető Mimikron Apó hangja.

Mimikron Apó: Segítséég! Jaj! Beleestem a potenciálgödörbe! Hozzatok ki!

Ede: Hallod? Valaki beleesett a potenciálgödörbe. Gyere, segítsünk!

Döme: És ha mi is beleesünk? És soha nem tudunk kijönni?

Ede: Na tessék! Csak a száddal vagy hős, mi?
Bezzeg, mikor csinálni kéne valamit, mindjárt tele van a gatyád!

Döme hátrafordul, rápillant a nadrágjára.

Ede: Teee, te híres Nagy Feketelábú Elektronfőnök!

Döme: (*sértődötten*) Jól van...(hősiesen, de nagyon sajnálva magát)
Zuhanjunk csak bele a potenciálgödörbe. Nem baj.
De a Nagy Feketelábú Elektronfőnökre ne mondd, hogy gyáva!
És nincs is tele a gatyám...(megnézi) most néztem meg.

Odalépnek a gödör peremére.

Ede: Hahó! Ki van ott lent?

Mimikron-Apó: Én vagyok, Mimikron apó!

Ede: (*meglepődve suttog*) Hű! Mimikron-apó! Tudod, Döme, Tudod, a ...

Döme: Aha... Akiről tanultunk az iskolában is.

Ede: Az ősz, öreg, bölcs kóbor elektron.

Mindketten a gödör fölé hajolnak

Mimikron Apó: Segítsetek, hozzatok ki innen!
Ez az iszonyú erőtérvihar belesodort a potenciálgödörbe!

Döme: Kihozunk, Mimikron apó, ne félj! Azonnal kihozunk.

Ede: De hogyan?

Mimikron-Apó: A potenciálgödör mögött hagytam a foton-puskámat.
Azt hozzátok ide!

Döme: Hú! A híres foton-puska!

Ede: Máris hozzuk Mimikron apó. Gyere már Döme, gyere! Itt van.

A gödör mögül nagy nehezen előcibálják a hosszú, nagy kályhacsőhöz hasonlító „puskát”. Odavonszolják a gödörhöz.

Ede: Juj, de nehéz...

Döme: Itt a puska apuska..hehe

Mimikron-Apó: Támasszátok a gödör széléhez, és célozzatok meg vele!
Ha pontosan találtok, a foton-golyó a gödörből... kilök, és én megmene - külök.

Ede: Kapd el a végét!

Felhúzzák a puskát a gödör szélére

Döme: Állj odébb, Mimikron apó! ... Még egy kicsit balra, ...

Ede: Dehogy, dehogy balra! Nem látod, hogy jobbra?

Döme: Akkor lőj te egyedül!

Ede: Már megint kezdted?

Döme: Jó,jó, de ha balra kell!

Mimikron-Apó: Jaj, vigyázzatok, pontosan kell célozzotok!

Döme: Figyelem, lövünk!

Ede, Döme: Egy, kettő, hááárom!

Lövés effekt, a gödörből fény, füst száll ki, ebben a füstben jelenik meg Mimikron apó, kissé toprongyosan, prófétailag turbánosan.

Mimikron Apó: Köszönöm, nagyon köszönöm, hogy kiszabadítottatok.

Ede, Döme (dünnyögve): ...ugyammá, semmiség.....

Mimikron Apó: De nicsak, most látom... hisz ez két elektrongyerek!
Hogy kerültök ide gamma-éjnek évadján?
Hát a szüleitek? Tudják, hogy elcsavarogtatok otthonról?

Ede, Döme: (*zavartan*) Igen...nem...szóval..

Döme: Hát izé, szóval... eeez, ... (*mély lélegzetet vesz, végighadarja*)
Ez úgy történt, hogy az elektromos viharban Kvantum Fantum elrabolta a tesónkat, Esztert, és így a családuknk szerkezete felbomlik. Mi ugyanis egy vasatom vagyunk. Proton-papa, Neutron-mama és a 26 elektron-gyerek.

Mimikron Apó: (*rezignáltan*) ...aha... gondolom ti is a családi pótlékból éltek.

Ede: Ó az öcsém, Döme. Vagy más néven a nagy Feketelábú Elektronfőnök.
Én pedig Elektron Ede vagyok.

Döme: És szeretnénk megkeresni Esztert.

Mimikron Apó: Aha. Nagy fába vágjátok a fejszéteket.

De tudjátok-e, hogy még ha meg is találnátok
Kvantum-Fantum félelmetes várát, akkor sem mennétek semmire.
Hiszen az elektronoknak nincs hatalma az ő szippantó-gépe fölött.

Ede: Még Mimikron apó sem tud vele elbánni?

Mimikron-Apó: Hát a gépével még én sem.

Dee (*kuncog*) Kvantum Fantumot már elfenekeltem egypárszor.

Döme: Huhuhehe... A nagy varázslót...

Mimikron-Apó: Hát nem egészen... Tudjátok, én tanítottam az iskolában
annak idején. (*visszaemlékezve, huncutul*)

Nagy kópé volt már akkor is, pedig nagyon jól tanult.
Mindig ötöse volt elektrofizikából.

Döme: (*gúnyal*) Nnna Ede! Akkor még belőled is lehet Naagy Varázsló..

Ede: Ne idéetlenkedj már! (*Mimikron apóhoz fordul*) Kedves Mimikron-apó,
nincs valami jó ötleted, hogy mit tehetnénk?

Mimikron-Apó: Szívesen segítek rajtatok, ha bátrak vagytok és ügyesek...

Döme: (*közbevág*) Bátrak vagyunk! És ügyesek vagyunk!

Mimikron-Apó: ...akkor kiszabadíthatjátok Esztert. Először is meg kell
keresnetek azt, akinek van hatalma a félelmetes elektromos erőtér felett.

Ede, Döme: Megkeressük, megkeressük! Merre van? Ki az?

Mimikron Apó: Na, akkor üljetek le és jól figyeljétek. (*leülnek*)

Mimikron Apó: Hatalmas, végtelen, beláthatatlan a világmindenség.

Benne a mi világunk, bizony, icike-picike.

A ti családokat a vasatom. De rajtatok kívül millió és millió vasatom él.

És vannak még rézatomok, ezüst-, oxigén- és hidrogénatomok...

A sok-sok vasatom alkotja például magát a vasat, és hogy a vasból mi lesz, azt egy hatalmas, csodálatos lény dönti el: az ember.

Döme, Ede: Az ember???

Mimikron-Apó: Mi például egy kalapácsban lakunk.

De vasból az ember tud csinálni szöveget, kardot, sőt hidat is.

Ezekben ugyanolyan atomcsaládok laknak, mint a tietek.

Döme: (*álmodozva*) Tényleg ilyen csodálatos az ember?

Mimikron Apó: Igen. Az ember még az elektromos erőternek is tud parancsolni. Őt kell megkeresnetek.

Ede: (*elkeseredik*) Á, hát ez lehetetlen. Az ember óriási, mi meg hozzá képest icike-picikék vagyunk.

Mimikron-Apó: Hmh, hmh, ... Na, mert kihoztatok a potenciál-gödörből, megtanítom nektek a legeslegnagyobb titkot, a nagyító és kicsinyítő éneket. (*mutatja fönn-lenn*), a Makro- és Mikro-dalt. Ezzel a dallal bejuthattok az emberek világába.

Ede: ...és akkorák leszünk mint egy ember?

Mimikron Apó: Persze... aztán a másik varázsdallal visszajöttök a kalapácsba.

Döme: Hháhááá! Varázsdal! Hurrá!

Mimikron Apó (*énekel*):

Megtanítom a varázsdalt, jól figyeljete!

Ha összekeveritek, abból bizony könnyen baj lehet

Egyik a Makrodal, másik a Mikro-dal

A Makrodallal nagy lehetsz, mint az emberek

A Mikro-dallal lehetsz újra elektrongyerek

Egyik a Makrodal, másik a Mikro-dal

próza: Most jön a Makrodal, a nagyító ének.

ének: Szó-szó-mi fá-mi-re, Re-mi-fá-szó makro

Szó-szó-mi fá-mi-re, Makro makro makro

Ede, Döme: Szó-szó-mi fá-mi-re, Re-mi-fá-szó makro

Szó-szó-mi fá-mi-re, Makro makro makro

próza: Most jön a Mikrodal, a kicsinyítő ének.

ének: *Szó-szó-mi fá-mi-re, Re-mi-fá-szó makro*
Szó-szó-mi fá-mi-re, Mikro mikro mikro

Ede, Döme: *Szó-szó-mi fá-mi-re, Re-mi-fá-szó makro*
Szó-szó-mi fá-mi-re, Mikro mikro mikro

Döme: (próza) Mi van?!!! Nem történt semmi!

Ede: Elénekeltek a felnagyító dalt, a Makro-dalt, de ugyanakkorák maradtunk!!!

Mimikron apó (szenilisen): Ja, a lényegét elfelejtettem.
 A varázsdal csak akkor hat, ha közben befogod az orrodat.
 CSAK AKKOR MŰKÖDIK! És csak a mai gammaéj alatt.

Ede: Fogd be!

Döme: Fogd be te!

Ede: Az ORRODAT fogd be... te szerencsétlen...

Mimikron Apó: Ja, még egy fontos dolog! A gammaéj az emberek világában csak egy óra. Egy óra! Ne feledjétek, mert utána nem működik a dal!

Ede, Döme nagy lélegzetet vesz, nekikészülnek, befogják az orrukat

Ede: (orrát befogva) Köszönjük a varázsdalt! **Mimikron**-apó! Viszontlátásra!

Döme: (orrát befogva) Viszontlátásra!

Ede: (magában) Nálunk egy gamma-éj, az embereknél csak egy óra...

Ede, Döme (orrot befogva): *Szó-szó-mi fá-mi-re, Re-mi-fá-szó makro*
Szó-szó-mi fá-mi-re, Makro makro makro

A Makrodal alatt a színpad fokozatosan elsötétedik, Mimikron Apó balra kitántorog – vagy nem - a dal tovább szól, átvezet a következő képbe.

Második kép: **Kata szobája**

*Kata porszívózik, fülén fülhallgató, dúdolgat.
Baloldalt egy asztal, rajta kislámpa. A sarokban vadiúj kalapács.*

*Közben hangosodva megszólal a nagytó ének á lá Döme-Ede:
Szó-szó-mi fá-mi-re, re-mi-fá-szó makro
Szó-szó-mi fá-mi-re, makro makro makro*

Kata (közben): Hééé... mi ez a hangzavar?? ...
(*leveszi a fülest, kikapcsolja a porszívót, fülel.*)
Mivel a Makro-dal tovább szól, Kata hallgatózik körben a szobában, míg a kalapácshoz ér. Megáll, hitetlenkedve néz

Kata: Hát ez nem igaz! Dalol a sarokban a kalapács!
(*énekelheti is, ha tudja, ... felveszi a kalapácsot, az asztalra rakja*)

Elkezd villózni a fény, mintha ki akarna aludni.

Kata: Mi ez? Csak nehogy kialudjon a villany! Megkeresem a zseblámpát.

Kata jobbra kimegy.

Ede és **Döme** megjelenik, kimászik az asztal alól. Döbbenet állnak.

Döme: (*suttogva*) Jaj, hova kerültünk? (*körül néz*) Ezek itt mind emberek?

Ede: Fogalmam sincs.

Ede, Döme körbesétálnak a szobában.

Döme: (*az asztalra vagy a kislámpára mutat*)
Lehet, hogy ez az ember???(*a lámpához*) Jó napot... te ember!

Ede: Hát...Tényleg, hogyan ismerjük meg?
Látod, nem kérdeztük meg Mimikron apótól, hogy hogyan néz ki az ember.

*Kata bejön, ijedten megáll, kiejti a kezéből a zseblámpát
Ede, Döme szintén megmerevedik.*

Ede: Nézd csak! Ez lesz az ember!

Döme: De miért nem szólal meg?
Te! Lehet, hogy az emberek nem is tudnak beszélni?

Kata: Má... már hogy ne tudnék beszélni... Csak egy kicsit ... megijedtem. Hogy kerültök ide ilyen hirtelen? Kik vagytok?

Ede: *(udvariasan meghajol)* Elektron Ede

Döme: *(udvariasan meghajol)* Elektron Döme

Kata: Én meg Kovács Kata. De mit mondtatok? Elektron?!

De hiszen azok icike-picikék. Tanultam az iskolában.

Á, ti nem lehettek elektronok. Azokat szabad szemmel nem is lehet látni.

Döme: Jó, jó, jó, de mi akkor is elektronok vagyunk.

Ede: Egy vasatomban.

Döme: *(hadar)* És egy kalapácsban lakunk. És megtanultuk a varázsdalt, mert a potenciálgödörből kiszabadítottuk Mimikron apót és találkozunk kell egy emberrel, mert Kvantum Fantum a várában tartja fogva a kishúgunkat Esztert, de erről Proton papa és Neutron mama nem tud, mármint arról, hogy mi indiánosdit játszottunk és eltévedtünk..*(mély levegőt vesz)*

Ede: Szóval. Úgy kezdődött, hogy jött egy borzasztó elektromos vihar, és Kvantum Fantum elszippantotta a tesónkat.

Döme: De egy akkora vihar volt, hogy ha nem hasalunk le, ...

Kata: Állj, állj!!! Egy kukkot sem értek az egészből.

Ede: Hát persze, mert az öcsikém mindent összekavar.

Mert állandóan csak az ion-indiánjaival van elfoglalva.

(gúnyosan Dömére mutat) A Naaagy Feketelábú Elektronfőnök!

Kata: Tényleg? Az indiános könyveket én is nagyon szeretem.

Döme: Na látod, Ede! *(Katához)* És minden ember indiánosat játszik?!

Ede: Tényleg... mi nem tudunk semmit rólatok! Mesélsz nekünk az emberekről?

Kata: Hááát... nagyon sok féle ember van ám. Figyeljete csak!

Kata: *(énekel)* Él olyan ember, aki már felnőtt
 Él olyan apró, kicsi, mint én
 Él olyan ember, aki csak fiatal
 Él aki okos és vén
 Él olyan ember, aki csak hazudik
 Él aki mindig igazat mond
 És a különbség nemigen látszik
 Ez bizony igazán gond

De én csak egy Kata vagyok.

*Elmosogatok és leviszem a szemetet
Írom a leckét, csiszolom az eszemet
S ha feljön a telihold álmodozhatok
Ameddig csak akarok*

*Van ki a pénzét nem teszi félre
De lelke vidám, mint mókus a fán
Van ki csak épít kalyibát, palotát
S lótfut a pénze után
De én csak egy Kata vagyok*

*Elmosogatok és leviszem a szemetet
Írom a leckét, csiszolom az eszemet
S ha feljön a telihold, álmodozhatok
Ameddig csak akarok*

*Van ki a suliban a körmét festi
De nézi titokban az Esti Mesét
S képzeletében a színpadon állva
Játssza a csöppnyi eszét
De én csak egy Kata vagyok*

*Elmosogatok és leviszem a szemetet
Írom a leckét, csiszolom az eszemet
S ha feljön a telihold, álmodozhatok
Ameddig csak akarok*

(próza) Hát én... én ilyen Kata vagyok.

Ede: Na, Kata, te is olyan álmodozó vagy, mint az öcsikém!

Döme: (észreveszi a porszívót) Te Kata! Az ott mi?

Kata: Az? Csak egy porszívó. Látod, itt bekapcsolom, van benne egy villanymotor, abban ugye működni kezd az elektromos erőter, és mindent beszippant....

Ede,Döme: (pánikba esnek) Jajj, egy szippantógép!!!

Döme: Jaj. Jaj, jaj, elrabol bennünket! Jaj!

Kata: Dehogy, dehogy rabol! Hát én irányítom, hogy mikor működjön!

Ede: Ez szupper! Te... irányítod az erőteret!

- Döme:** Igaza volt Mimikron Apónak.
Neked ...VAN hatalmad az elektromos erőtér fölött.
- Ede:** Kata! Gyere velünk! Segíts kiszabadítani Esztert!
- Kata:** Én nagyon szívesen segítenék, de nem tudom, hogyan.
- Ede:** Majd útközben mindent elmagyarázunk, csak gyere velünk.
- Kata:** Oké. De ha Apu meg Anyu közben hazajönnek?
- Döme:** Mi is meglógtunk otthonról.
De a gamma-éj végéig haza kell érnünk, addigra te is itthon leszel.
- Kata:** *(értetlenül)* Mikorra érek én haza?
- Ede:** Ja, ezt te nem tudod.
A gamma-éj nálatok embereknél úgy hívják, hogy egy...óra.
- Kata:** Csak egy óra? Biztos?
- Ede, Döme:** Egész biztos.
- Döme:** Mert csak a gamma-éj végéig tart a varázsdal ereje.
Aztán te megint ember lehetsz a Makródallal, mi meg elektronok.
- Kata:** Én is olyan pici leszek, mint egy elektron?
- Ede:** Igen, ha elénekled velünk a Mikrodalt.
- Döme:** Vagyis a kicsinyítő éneket.
- Ede:** És együtt bemegyünk a kalapácsba.
- Kata:** Jaj, de jó! *(ugrál)* Bemegyek a kalapácsba.
Bemegyek a kalapácsba!*(megáll)*.
Hoppá-hoppá! És hogy jövök ki?
- Ede:** Hát a Makrodallal! Vagyis a nagyító énekekkel, amivel idejöttünk hozzád.
- Kata:** ..aha... Akkor OK, tőlem akár indulhatunk is.
- Döme:** Bocsánat. Ha szabad érdeklődnöm, öö... Melyik a kalapács?
- Kata:** *(vihog)* Hihih! Nem tudod, melyik a kalapács?
- Ede:** Ne neved! Honnan tudnánk? Hiszen még soha nem jöttünk ki belőle.

Kata: Bocsánat. Khm. (*felemeli a kalapácsot*) Tessék! Ez itt a kalapács.

Ede, Döme: (*bámulják, körbecsodálják- Moszfilmbe beállnak- ha még érthető*)
Hát, ez... elég fura...

Döme: Húha. Nem valami szép helyen lakunk!

Ede: De... (*hazafiasan*) EZ A MI HAZÁNK! ... Na... gyerünk.

Kata: (*izgatottan toporászik*) Oké.

Ede: Tanuld meg a Mikrodalt.

Kata: Igen,

Ede: És most így... így fogd be az orrod!

Kata: Jaj, de izgis.

ének (orrot befogva, másik kezükkel fogják a kalapácsot)
Közben ismét villózik a fény, majd teljes sötétség lesz.

Ede, Döme: Szó szó mi fá mi re, Re mi fá szó MIKRO

Kata: Szó szó mi fá mi re, Re mi fá szó MIKRO

Ede, Döme: Szó szó mi, fá mi re, MIKRO MIKRO MIKRO

Kata: Szó szó mi, fá mi re, MIKRO MIKRO MIKRO

(eltűnnek)

4. kép **A Hipitronoknál**

Hátul az első kép vasatom-lakótelepe. Az atomok szerkezete most csak hátul, a színpad teljes szélességében húzódó vásznon látható.

Hátul egy-két kocka, henger, vagy mezei bokor ami mögé el lehet bújni.

*A **Hippitronok** a háttérben szanaszét hortyognak eszméletlen szerelésben.*

*Jobbról besettenkedik a **Hippitron Főnök** egy kosárral, melyből itt-ott némi ennivaló lóg ki.*

Nyakában walkie-talkie ([kis kézi adóvevő, cca 6.000 Ft. egy pár](#)) Körülnéz.

Főnök: Úgy látom, még alszanak az én drágalátos Hippitronjaim...
a lusta disznók.....szerencsére.
Leteszem az elemózsziát és megpróbálom felhívni (*suttogva*)
... Kvantum Fantumot.

Leteszi a kosarat, megnyomja a walkie-talkie-t és beszél

Helló Sirály! Itt Dögkeselyű! Halló Sirály! Kvantum Fantum jelentkez! Vétel.

(A walkie-talkie-ből csak recsegés-ropogás hallatszik.) Hé! Na, mivammá?

*Ütögeti, mire a walkie-talkie recsegve megszólal – szenttelen rádió-hangon:
"A parlament ma rendeletet hozott miszerint a selyemhernyótenyésztők minden nap kötelesek megszámolni a hernyókat, a döglöttkre adókedvezmény igényelhető egy 40 oldalas úrlapon, melyet a Helyi Iparüzési Adóhoz csatolva..."*

Főnök: Hé! Mi ez a baromság! (ütögeti az adó-vevőt)
Én Kvantum Fantumot hívtam!
Áhá! Lehet, hogy még alszik??!! Na, nem baj.
Addig legalább éneklek egy kis altatót az én hippitron bandámnak:

Főnök énekel:

*Ha leszáll a gamma-éj
S a hippitron aludni tér
A főnök az, ki nem szunyál
S újabb parancsra vár*

*Egy kis rádió adóvevő
Nem erőtér-remegtető
Vele Kvantum Fantummal tárgyalhatok
De ez iszonyú na-hagy titok*

*Kvantum Fantum
Mindnyájunk é-hédesatyja
Vidáman me-hegnyuvasztja
Ki nem szere-heti ő-ő-őt*

*Kvantum Fantum
Ha eljön az ő birodalma
Miszlikbe a-haprogatja
Ki nem szere-heti őt.*

*E hippitron-társaság
Süt róluk a lustaság
Kis kajáért elhisznek minden mesét
És nem tudják, mi nagy a tét*

*Kvantum Fantumot imádják ők
A bőkezű jótevőt
Kis sonkáért, kolbászért, főleg, ha főtt
Istenként tisztelik őt*

*Kvantum Fantum
Mindnyájunk é-hédesatyja
Vidáman me-hegnyuvasztja
Ki nem szere-heti ő-ő-őt
Kvantum Fantum
Ha eljön az ő birodalma
Szemedet ki-hikaparja
Ha nem imá-ádod őt.*

*Ha Kvantum Fantum győz
Fejembe nem száll a gőz
Hat egy kis jutalom
Jut egy kis hatalom
Hasamat vakarom
És hogyha akarom
Egész nap lazállok én
Ollé*

Kvantum Fantum *hangja az adó-vevőből:* Hé-héé! Mi ez a rikácsolás?
Megbolondultál?

Főnök: Jaj, ki van itt? ... Ja persze... az adó-vevő

Kvantum Fantum: Itt Kvantum Fantum. Kvantum Fantum hívja a
hippitronfőnököt. VÉTEL!

Főnök: Jelen! vagyis... izé... itt vagyok!

Kvantum Fantum: Itt Kvantum Fantum. JELENTÉST KÉREK!

Főnök: (*Vigyázba vágja magát*) Jelentem.... (*elbizonytalanodik*)
Izé--- ööö--- mit is... jelentek?

Kvantum Fantum: Hogy mit?! Te agyalágyult!
Hát hogy mennyi kóbor elektront tudtál ma beszervezni.

Főnök: Sajnos... ööö... ma még egyet sem...

Kvantum Fantum: Hát micsoda munka ez?!
Megmondtam, hogy új hívekre van szükségem, akik csak engem imádnak, akik csak engem fognak szolgálni, ha majd én leszek az úr.
Ez a hülye elektromos vihar rengeteg energiámba kerül!

Főnök: *(a Főnök megy összefeje, összegörnyed a letolástól)*
Majd igyekezni fogok, igyekezni, ígérem!

Kvantum Fantum: Na azért! Ha valami történik, azonnal jelentkezz!
(sátáni kacaj) Huhuhahahuhuhahahahaaaaaa

Főnök: *(alázatosan)* Kezicsókolom... Akarom mondani: Ééértem.
(kikapcsolja az adó-vevőt, magában morogva indul az alvó Hippiatronok felé. A walkie-talkie-t bedugja a kosár mögé, Zsörtölődik)

Na persze!

Mert azzal a rozzant masinával, azzal az elektronszippantóval csak egy-két csóró elektront tudott összefogdosni.

Bezzeg én! Milyen szép sereget gyűjtöttem!

Igaz, hogy döglusták, és csak a kaja érekli őket.... *(legyint)*

Az a lényeg, hogy fejenként szép jutalmat kapok értük Kvantum Fantumtól.

Aha... Ideje is, hogy felkeltsem őket.

(mintha hétfő reggel munkába indulna) Haj, istenem, ez a robot.

(odamegy Alfonzhoz, felrázza) Hé! Alfonz, ébredj! Mindjárt éjfél.

Alfonz: *(kábán feltápáskodik)* igen... máris... Öööö öööö

Főnök: Semmi öö! Verd fel ezt a szakadt bandát!

Alfonz: Igenis, főnök! *(Odamegy az egyik hippitronhoz, idétlenül gügyögve mint egy csecsemőnek)* Hu-hu-u! Ébresztőöööö!

Főnök: *(migrénesen dörzsöli a halántékát)*

Áh.. Micsoda ámátőr! Alfonz! Hogy lehet ilyen durván, ilyen közönségesen?

(ájtatosan) Hiszen a mi jelszavunk a békesség, a szeretet! ...

(belerugdos a hippitronokba, üvölt) Ébresztő föl! Felkelni lusta disznók!

(hippitronok kelleetlenül feltápáskodnak)

Sorakozó! Kajához igazodj!

(hippitronok félálomban sorba rendeződnek)

első hippitron: Azannya, odanézz! Megjött a vacsora!

(indulnának nekiesni a kajás-kosárnak, de a Főnök eléjük áll)

Főnök: Stop! Előbb az éjféλι ájtatosság, aztán jöhet a zaba. Na, halljam szépen!

(hippitrónok sorba állnak, morgolódva letérdelnek, "keleties" fohász gyanánt felmelt kézzel borulgatnak le a színpadra)

hippitrónok: *(ismételgetve kántálják a fohászt)*
Sokáig éljen Kvantum Fantum, a jóságos tudós
Szeretünk téged, Kvantum Fantum, te jóságos tudós

Közben egyre erősebben hallani a Kata-Ede-Döme kicsinyítő éneket.

Kata-Ede-Döme: Szo szo mi fá mi re, re mi fá szo mikro
Szo szo mi fá mi re, mikro mikro mikro

Főnök: Pszt! Csönd! Mi ez a nyivákolás?!
Ájtatosság felfüggesztve!!! Mindenki fedezékbeee!

*A Főnök és a Hippitrónok elbújnak .
Villószik a fény, balról megjelennek a gyerekek.*

Döme: Jajj, de bevertem a fenekemet.... *(tapogatja)*

A gyerekek porolgatják magukat, Kata hitetlenkedve néz körül.

Kata: *(kétkedően)* És most tényleg ... benn vagyunk a kalapácsban?

Ede: Aha. *(körülnéz)* Itt vagyunk a a városszéλι park kellős közepén.

Döme: Nézd, Kata! Az ott a vasatom-lakótelep!

Kata-Ede-Döme háttal a nézők felé fordulnak, nézik a lakótelepet, közben a Főnök előlopózik, megáll megettük, és hátrakulcsolt kézzel inog a talpán előre hátra, mint egy őrmester.

Kata: Milyen szép szabályos egy ilyen vas-kristályszerkezet...

Döme: *(nem lelkesedik)* Nnna persze... gyönyörű...
Azért is tévedtünk el, mert olyan szabályos, és tökegyforma minden.

A gyerekek megfordulnak, megrémülve hátra hőkölnek a Főnöktől megriadva.

Kata: Hé! Hát ez meg kicsoda? És... miért néz ki ilyen... furcsán???

Döme: *(félve)* Nönö...nnnem mindegy?
Legalább mmmegkérdezhetjük tőle, mmmmerre van Kvantum Fantum vára.

Ede: *(udvariasan)* Jó estét... bocsánat... nem tetszik véletlenül...

Főnök: *(rájukförmöd)* NEM TETSZIK! *(Ede visszahőköl)*

Kata: ... nna de .. mi csak....

Főnök: CSEND! Itt én kérdezek!

Kik vagytok, mit akartok, kit kerestek, miért keresitek, sattöbb, satöbb...

Ede: dehát... csak azt...

Főnök: CSEND! Gyanúúúú! Roppant gyanúúú!

(Katára mutat) Főleg... EZ itten!

NNnnnájó, mindjárt kiderül. *(hipittronoknak kiabál)*

Gyerünk! Elfogni, megkötni őket!

(Hippitronok előugranak, megkötni a méltatlankodó gyerekek kezét)

Főnök: CSEND! Szóval... kémkedtetek utánam... HE!?!??

Döme: Dehogy is, mi csak elcsavarogtunk otthonról egy kicsit,
és eltévedtünk, aztán meg...

Főnök: Pofa be! *(megenyhülve)* Áhá! Ez remek!

Szóval meglógtatok otthonról.

Pont ilyen bátor, ügyes elektronra van nekünk szükségünk... ugye?

(Hippitronok helyeselnek)

Alfonz: Álljatok be közénk! *(helyeslés)*

Kata: Dehát... kik vagytok TI?!

Főnök: Elektronika! Mesélj nekik a mi gyönyörű életünkről!

Elektronika: Mi hippitronok vagyunk, és ő a Főnök, aki gondoskodik rólunk,
és szerez nekük ennivalót...

Alfonz: ... és egész nap lazálhatunk, és henyélhetünk, és...

Elektronika: --- és imádkozunk a jóságos Kvantum Fantumhoz!

Kata-Ede-Döme *(felcsattannak):* Micsodaaaaa????!!

Ede: Ti a gonosz varázslót imádjátok???

(általános felháborodás a Hippitronok között)

Alfonz: ...dehát Kvantum Fantum a legnagyobb, a legjóságosabb tudós!

Elektronika: És a Főnök OLYAN sok jót mesélt róla...

Afonz: ... és mi mind őt fogjuk szolgálni, ha majd *(énekelve)*
"eljő az ő birodalma".

Főnök: Oké-oké... nna, *(kenetteljes cukrosbáccsisan)* látjátok
galambocskáim... Valaki biztosan félrevezetett benneteket...

Döme: NEM IGAZ! Ez a Kvantum Fantum iszonyatos viharokat kavar
az erőtér-gépével...

Ede: ... és ezzel a szörnyű elektron-szippantóval
ártatlan kóbor elektronokat rabol!

Kata: ... és elrabolta az ő kishúgukat, Elektron Esztert is!
Becsapott benneteket a Főnök!

(Hippitronok közt tanácstalan moraj, a Főnök egyre idegesebb)

Döme: Majd ti is szolgálk lesztek a gonosz varázsló várában!

Főnök: nnnnanna, hát ez FELHÁBORÍTÓ! *(őrjöngve)*
Honnan szedtetek össze ennyi zagyvaságot???

Ede: Ez nem zagyvaság! A bölcs, öreg kóbor elektron, maga
Mimikron-APó mesélt nekünk a gonosz lelkű Kvantum Fantumról!

(hippitrionok tétován sugdolóznak)

Elektronika: *(megdőbbenve)* MIMIKRON APÓ???!
hát... akkor lehet, hogy behálózott és becsapott bennünket a Főnök???!

Alfonz: Talán még fejpénzt is kapsz utánunk Kvantum Fantumtól???!

*(hippitrionok fenyegetően közelednek a Főnök felé,
aki zavartan keresi a walkie-talkie-t, de az a kosár mögött van.)*

Rendőrsíp harsan, megjelenik egy zsaru.

Rendő: Álj, senki ne mozduljon!

Mindenki megmerevedik

Rendő: Áhá! Szóval itt az egész díszes társaság! *(sétálgatva méregeti őket)*
No nézd csak! Alfonz-Balfonz, a semmittevés világbajnoka!
És a szép Elektronika! *(rádörög)*
Édesanyád hét gammaéjt végigsírt már miattad!

Elektronika szipog

Rendőőr: Na meg a Főőnök Úr!

Főnök: *(zavartan alázatos, közben megpróbál a kosár felé oldalogni)*
Kedves rendőr-bácsi! Mi igazán nem csináltunk semmit,

Rendőőr: Hát éppen az az! Hogy nem csináltok semmit.

Éppen most, amikor az elektromos viharok óta úgy megszorodott a munka, hogy a becsületes melótronok alig győzik! És miből éltek? Loptok talán? He?

Hippitronok lehorgasztott fejjel állnak.

Kata: Rendőr bácsi, ne tessék őket bántani! A Főnök a hibás! Ő csapta be őket!

Rendőőr: No nézd csak a kis hippitrontöpörtyűt! Még meg sem száradt a fenekén az elektronhéj! És micsoda eszméletlen szerelés!

Elektronika: Ők nem hippitronok!

Alfonz: A... a kishúgukat elrabolta a...
(félve mondja ki) a g...gonosz Kvantum Fantum.

(Főnök vicsorog a tehetetlenségtől)

Ede: És őt akarjuk kiszabadítani a félelmetes várból.

Rendőőr: Micsoda?! Háháháhá... Megáll az eszem!
Hiszen ahhoz meg kellene mászni a nagy Potenciálhegyet.
Ott meg egy rettenetes óriás tartja rettegésben a falusiakat.

Döme: És ... tetszett már találkozni vele?

Rendőőr: Az nem az én körzetem, kérem.
Ahhoz az óriáshoz nekem semmi közöm. *(hencegve)*
No persze... Ha itt garázdálkodna, már rég elkaptam volna a frakkját.
Na és a hegyen túl jön még a Digitális Kanális.
Annak a hídját egy furfangos őr vigyázza. Azon túl meg *(ijesztgetve)*
Kvantum Fantum és az iszonyú elektronszippantó.

Kata: ÉN attól sem félek.

Rendőőr: No nézd csak!

Ede: Igen, mert órá nem hat az elektromos erőtér.

Döme: Mert ő... Mert ő *em-ber*.

Rendőr: Embeeeeer? Szóval külföldi. És van bejelentett lakhelye?
Mindegy. A Rendőrségen majd minden kiderül!

Főnök *(közben a kosár mögül kikapja a walkie-talkiet, megnyomja):*
Állj! Senki ne mozduljon! Most már én dirigálok!
(az adó-vevőbe) Halló, halló! Kvantum Fantum! Kvantum Fantum!
Lelepleztek! Azonnal kérek egy erőtérvihart a CH4-es körzetbe! Vétel!

Kvantum Fantum: *(hangja)* Máris küldöm a vihart! Á-há-há-há-há
erőtérvihar, Ede és Döme elszaladnak, Főnök (pöttyös) védő-ernyőt kap elő.

Hippitronok: Jaj, Kvantum Fantum! Ja-haj!

Rendőr: *(indulna a Főnök felé, de az erőtér eltaszítja, megrémül)*
Utánaaaaam! Meneküljünk, amíg nem késő!

Mindenki kirohan balra, csak Kata marad állva dacosan, és a Főnök, aki sátáni kacajok közepette ugrál a spéci viharvédő ernyő-féleséggel a feje fölött

Főnök: U-háháhá. *(észreveszi Katát)* Na nézd csak! Hát ez meg itt maradt.
Úgy látszik, erre az ember-gyerekre tényleg nem hat az elektromos vihar.

Kata: De nem ám!

Főnök: *(hirtelen ötlettel)* Nna nem baj!. Gyere csak, galambocskám!
(átöleli Katát) Te leszel a legszebb ajándékom Kvantum Fantumnak!

Kata: Ne! Ne! Eressz el! Segítség! Ede! Döme!

*a főnök kivonszoljaa kapálódzó Katát,
Vihar-effekt vége, Ede és Döme balró besettenkednek*

Ede: Mi aztán gyáván megfutottunk.

Döme: Na és a vihar, az semmi? Szegény Kata is eltűnt.

Ede: Csak a hippitronfőnök vihette magával. Hah. Biztos a vár felé menekült.

Döme: De most már tudjuk, hol a vár.

Ede: Tehát, irány a Potenciálhegy!

Döme: Meg az az ... óriás!

Sétazene indul, Ede-Döme jobbra eldúdogatnak

MÁSODIK FELVONÁS

Első kép: A Potenciálhegy

A háttér lehet ugyanaz az atomszerkezet-féleség mint eddig.

Pár bokor vagy/és fa.

Balról a hegymászástól fáradtan becsoszog Jenő, Anyó és gyerekük Aladár.

Jenő-Anyó között vastag kötélén hurka-kalbász-sonka.

Aladár kezében demizson, mikor nem figyelnek rá, meg-meghúzza...

Anyó: *Felkelt mán a Hajnalcsillag a Potenciálhegyen*

De az életszínvonalunk csak lefelé megyen

Kákabélú órjás miatt üres mán' a kamra

Mert amit ma idehozunk megeszi holnapra

Jenő: *Nyílik mán a kankalin a Potenciálhegyen*

Nyílik mán a bugylibicskám s csak a hagymát szelem

Nincs kenyerem, nincs kóbászom, se puha, se kemény

Elfogyott a sonka-sódar, elfogyott a remény

Aladár: *Addig nem lesz nyugalom a Potenciálhegyen*

Míg a rette-netes óriás fenébe nem megyen

Kurjongása remegteti agyunkban a velőt

Ki segít meg, ki hallgat meg, ki ád nekünk erőt?

A dal után fáradtan leroskadnak.

Anyó: Jaj, de elfáradtam!

Jenő: Jó magas ez a rohadt potenciálhegy!

Anyó: Jenő! Hogy beszélsz a gyerek előtt?

Jenő: Aa. Jó. Akkor: De magas ez a ... nyavallás Potenciálhegy. Így már jó?

Aladár vihog

Anyó: Aladár! Ne vihogj! Tartsd tiszteletben atyádat!

Jenő: No hiszen! Ennek aztán beszélhetsz...

Aladár csipeget a kolbászból

Anyó: Aladááár! Hagyd békén azt a kolbászt!

Már úgyis olyan kövér vagy, hogy nem férsz a nadrágodba!

Jenő: Most neveled, mi? De ki tömte mindig csokival, süteménnyel?
Hízik, hízik, ... aztán egyszer csak eléri a kritikus tömeget, és BUMM!
(*mutatja*) Maghasad!

Aladár: Ugyammá! Ha tanultál volna fizikát, tudnád mi az a "kritikus tömeg"!

Anyó: Aladár! Már milljószor megmondtam, hogy apádnak akkor is igaza van...
...(hatásszünet)... ha nincs igaza!
Különbén is... hagyjátok már... mingyárt az én fejem fog... maghasadni.
... (*dörzsöli a halántékát*)... ez a magrén, ez a magrén...

Aladár odakúszik a sonkához, szagolgatja.

Anyó: Hagyod azt a sonkát! Tudod, hogy az már a Flóóriás Óóóóriás sonkája.
A Flóóóriás Óóóóriás kalbásza...

Aladár: (*sopánkodik*) ...ez a gyönyörű, molett sonka, az illatos kalbászok-..

Jenő: Még jó, hogy nem csak nekünk kell kaját hordani
ennek a tetves Flóriás Óriásnak... Hogy az a nagy bűdös radai....

Anyó: (*figyelmezteti*) Jenőóóóóó!

Jenő: jóvanna... Akkor is... fene nagy bele lehet ennek az óriásnak,
hogy egyedül meg tud zabálni ENNYI kaját... NA-PON-TA!

Anyó: Ammán biztos! Mióta először leüvöltött a Potenciálhegyről azzal
a rettenetes bömbölésével, nincs egy perc nyugtunk sem...

Jenő: Nnnna, (*feltápáskodik*) pakoljuk le gyorsan az ennivalót, aztán húzzunk
haza... semmi kedvem találkozni azzal a nyúves szörnyeteggel...

(Feltápáskodnak, lepakolják a cuccot a fa alá)

Ede és Döme (*énekelve közelednek*):
Proton-papa, Neutron-mama vár otthon ránk
Mert nélkülnk nem teljes a vasatom-család
Sok kis elektrontestvér aggódik nagyon
De hogy merre menjünk, azt nem tudom

Anyó: Pszt! Valamit hallok.

Aladár: Jaj, csak nem a Flóriás?

Jenő: Mmm, ugyan már, az minimum dübög.
Meg üvölt, hogy frászt kapjon az ember.

Aladár: *(balra kinéz)* Jé! Két gyerek jön fölfelé!

Anyó: Naháááát! Mit csinálnak ezek ilyen későn a Potenciálhegyen?

Ede, Döme: *(fáradtan balról be)* Jó estét!

Jenő, Anyó: Adj Isten!

Jenő: Hát ti meg mit kerestek itt, ahol még a ...pacsitron sem jár?

Anyó: Nem tudjátok, hogy mindjárt jön Flóóóriás, a rettenetes óóóóriás?

Ede: *(fáradt-rezignáltan)* ... eeegen... meséltek már róla...
De nekünk mindenképpen át kell jutnunk ezen a Potenciálhegyen.

Döme: És... mit csinál itt az az óriás???

Jenő: Hogy mit csinál?!

Anyó: Üvölt.... me---meg dübög...

Ede: Érdekes.... és akkor TI... mit kerestek itt?

Aladár: Hoztunk neki ennivalót.

Döme: Ennivalót?

Jenő: Beeezony. Hét gamma-éjjel ezelőtt szörnyűséges hangon leüvöltött a Potenciál-hegyről, hogy minden este fel kell neki hozni temérdek enni és innivalót, mert különben jaj a falunak.

Anyó: ...és azóta be van osztva, hogy minden este más és más család hoz neki .. ezt azt a kamrából...

Ede: Aha. És látta már valaki azt az óriást?

Jenő, Anyó: Aaaa... áááá... iii... hááá...ee..ii..áá..hááát

Jenő: Úgy... úgy-úgy-úgy-úgy-úgy közléről még senki se merte megnézni.

Anyó: De messziről már látták sokan. Hatalmas. Félelmetes.

Döme: De mi bátrak vagyunk, ügyesek vagyunk, okosak vagyunk!
Nem félünk holmi Flóriás óriástól.

Flóriás (üvölt): ouuuuááááoo resssszkessetek!
Én vagyok a Flóóóóóriááááás. a rettenetes óóóóóriááááás

(Döme bebukik egy bokor mögé, csak a lába lóg ki, Ede is megszeppelve áll)

falusiak: Jaj, jaj, ajaj, jajaj, ajaj

Jenő: Szedjük gyorsan a lábunkat!

Anyó: Nektek is azt ajánlom, tűnjetek el hamar!

Aladár: Jaj, rohanjunk!

Jenő-Anyó-Aladár balra kifutnak, a KÖTÉL OTT MARAD!

Ede: hát akkor most...

Döme: *(a bokor mögül)* Fussunk, szaladjunk, meneküljünk!

Ede: ...de mindenképpen át kell jutnunk a Potenciálhegyen!

Döme: Széttapos bennünket!

Ede: Ne káromgál már teee... teee. Nagy Indiánfőnök!
És Katára és Eszterre nem gondolsz? ...Viszont... jobb lesz azért... elbújni...
(bebújik a bokorba Döme mellé)

*A szín elsötétedik. Hátulról dereng egy kis fény, nyikorgás-dübörgés hallik, jobbról begurul Flóriás Óriás.
Ő egy hirdetőoszlophoz hasonló henger, két biciklikeréken gurul, kétoldalt villogó szemek gyanánt két lámpa,
Begurul a színpad közepére, még üvölt néhányat, szín kivilágosodik.
A nyikorgás abbamarad, csend.
A szemek alatt az orr helyén kinyílik egy kis ablak, a Hippitron Főnök kiles rajta, majd becsukja
Nyögések közben kinyit egy ajtót, kimászik a Flóriás-hengerből, nyakában a walkie-talkie.*

Főnök: Nnnna, úgy látom, tiszta a levegő!... mind elpucoltak... hehehe...
Egy kis üvöltés, egy kis dübörgés, és máris futnak mint a mérgezett egerek...

Az adóvevőt felekasztja a Flóriás oldalára.

Főnök: Nna. lássuk csak...., mit kaptam ma vacsorára.

A kajához megy, turkál, dúdolgat: "Kvaaaantum Faaaantum....."

Ede: Odanézz! Hát ez a Főnök!

Döme: Aszta... Beöltözött óriásnak. Így szerzi a hippitronoknak az ennivalót.

Főnök: Mmmmm!...sonka... és micsoda illata van!,,, mmmmm

Döme: Hogy akadna meg a torkodon!

Főnök: és háázikolbász! Micsoda bablevest főzök ebből. nyami...
Zseniális ötlet volt ez a „Flóóriás Óóriás”...
Egy kis barkácsolás, néhány lámpa, és dől a sok finom kaja!

*Főnök háttal matat a kajában, közben Ede merészen kifut a bokorból, lelopja a Flóriás oldaláról a walkie-talkiet, majd vissza a bokorba.
A kibújós-ellopós játékot párszor el lehet játszani, hogy a Főnök párszor hátrafordulhat, és akkor Ede mindig visszaugrik a bokor mögé.
(gyerekek visonganak....)*

*Főnök visszamegy az Óriáshoz, pakolja bele a kajákat. Közben dúdolgat.
Hirtelen elhallgat, nekitámaszkodik az Óriás hengerének, és elérékenyül.*

Főnök: Persze, most már kicsit sok nekem ez a rengeteg étel.
Nincs már meg a jó kis Hippitron-bandám...
Pedig... (szipog) ...én voltam a Főnök!
És mindenki lelkesedett érte... és úgy szerettek...mint a saját
édesannyukat.... ööö... vagyis... az édesapjukat...

Döme: *(suttogva, gúnyosan)* Majd megszakad a szívem....

Főnök: *(szipogva lehajol a Flóriás kerekéhez, majd normál hangon)* Nnnna tessék! Még ez is! Már megint leeresztett a bal mellső kerekem...

Az Óriásból bicikli-pumpát vesz elő, dúdolgatva felfújja a kereket.

Döme: És most mit csináljunk!

Ede: Van egy ötletem! Várjuk meg, míg visszabújik az Óriásba.

Főnök: Nna. Készen is van. Mindent bepakoltam.
Viszem a kaját a varázslónak.
No meg a *(jelentőségteljesen)* a csinos kis embergyereket ráadásnak!

*Bebújik az Óriásba, behúzza az ajtót.
A gyerekek előugranak.*

Döme: A kötelet itt hagyták a falusiak.

Ede: Aha. Kötözzük körbe Flóriást!

*Körbekötözik, a kerekét meg fához vagy bokorhoz, majd elbújnak Flóriás mögé.
A Főnök kikukucskál a kisablakon*

Főnök: Na, még egy kis üvöltést, aztán induláááás.
(*üvölt*) oooo reszkesetek! Én vagyok a Flóóóriáás. a rettenetes óóóriááás!

Elindulna, de nem bír. Kinyitja a kisablakot, körbenéz.

Főnök: Hé! Hát ez meg mi! Nem bírok elindulni!
Nnna mégegyszer... (*üvölt*) Én vagyok a Flóriáás. a rettenetes óóriááás...

Főnök: (*Nem bír elindulni*) A csodába... ez nem akar elindulni!
Kimászok, megnézem, mi a baj!

Rángatja az ajtó, dörömböl, de nem tud kijönni.

Főnök: . Hé! Hát engem bezártak!!!
(*halkan, félve*) Segítség! Segítség! Jaj, jahahahaj, segítség!

Gyerekek az ablak elé állnak.

Ede: Tiszteletem, kedves Flóriás óriás!

Döme: (*háta mögött a walkie talkie*) Hát, hogy ityeg a fityeg?

Főnök: (*totálisan megzavarodva*) Hogy ityeg a ... Mi a csuda fityeg?
(*magához tér*) Büdös kölkei! Azonnal engedjete ki, mert nagyon megbánjátok!
(*Flóriást játszik*) Reszkeseteeeee, én vagyok Flóóóriás, a rettenetes Óóóóriás!

Ede: Jajjjaj... Mindjárt összerettegjük magunkat a rééémülettől... (*nevet*)

Főnök: NNnna nézd csak! A két csavargó elektrongyerekek!
Ha nem engedtek ki azonnal, mindjárt rendelek egy erőtérvihart
Kvantum Fantumtól!

Ede: Csak tessék, tessék!

Főnök: Várjatok csak, várjatok...(*eltűnik az Óriásban keres*)
Mi van? Hű! Hova lett a rádió adóvevőm?

Döme: (*lóbálja az orra előtt*) Nem erre tetszett gondolni véletlenül?

Főnök: Jaj nekem! Elloptátok! (*összeomlik*)

Ede: És most azonnal megmondod,
hogy hol van az embergyerekek. Hol van Kata?

Főnök: (*fondorlatosan*) Jól van, jól van na. Alkudhatunk.
Én visszaadom nektek azt a Katát,
ti meg visszaadjátok nekem az adóvevőt.Oké?

Ede: (*mintha töprengene*) Hááát.. nem is tudom...Nnna jó! Egye fene!

Döme: Becsszóra visszaadjuk, de előbb mondd meg, hol van Kata!

Főnök: (*jó üzletet kötött, lelkesen*) Van egy hátsó ajtó a Flóriás fenekén.
Oda dugtam az embergyereket.

Ede-Döme izgatottan kicibálják a Flóriás mögül Katát, aki úgy van becsomagolva, mint egy szaloncukor, szája bekötve egy bazi masnival. Gyorsan kicsomagolják, örvendeznek egymásnak.

Főnök: (*morgolódik*) Pedig milyen szépen becsomagoltam!

Kata: Ede! Döme!

Ede: Kata!

Döme: Jól vagy?

Főnök: A-dó-ve-vőt, a-dó-ve-vőt, adóvevőt!

Ede: Az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó!

Döme: (*előveszi az adóvevőt, bedugja a Főnöknek az ablakon*) Nesze! Itt a rádió adóvevőd!

Kata: Döme! Megőrültél??!! Mindjár rendel egy erőtérvihart...

Főnök: Okos vagy te embergyerek!
Végetek van, mert máris hívom Kvantum Fantumot!

Kata retteg, Ede magabiztosan áll, Döme fütyörészik.

Főnök (*a rádióba*): Kvantum Fantum jelentkezz! Kvantum Fantum! Kvant..
Fant..Mi van? Jaj! Jaj Istenem! Hát ez nem működik!

Döme: Lehet, hogy azért nem működik, mert ,,,,,,, nincs benne elem?
Nálam véletlenül van egy!(*előhúzza a zsebéből*)

Ede: Nálam is van egy!

Főnök: Micsoda?! Kiszedtétek belőle az elemet?

Ede: Persze! Az egyezés csak az volt, hogy adjuk vissza az adóvevőt. Nem?

Főnök: (*elhaló hangon hörög*) Jaj, jaj, végem van.

Döme: (*indiánüvölt, ugrál Flóriás előtt*) Elkaptunk! Megfogtunk!

Ede: Ne ugrálj már itt mint egy bakkecske!
Inkább szaladj le a faluba, és szólj a falusiaknak,
hogy jöjjön ide mindenki Flóóóriás-nézőbe!

Döme: (*rohan elfelé, közben hallani, ahogy kiabál*) Hahóóó! Jöjjön mindenki,
Elfogtam Flóriást az Óriást!!!

Főnök: (*kesereg*) Mi lesz velem? Huhuhuhuju, mi lesz velem? Hé gyerekek...
Engedjete ki, na, igazán! Megjavulok, becsszóra!
Jó leszeeek, majd pszichiátronhoz járok....., meg ...
meg krumplit kapálok, megnem fészbukkozok többeeeet...!!!

Anyó, Jenő, Aladár: (*balról be, visszariadnak*) Jajj, az Óriáás!

Ede: Nem kell félni tőle! Nézzétek csak... hogy működik...?
(*belerúg egy nagyot, Főnök jajgat, Döme is belerúg... jajjajj...*)

Kata: Ócska bádogdoboz az egész Flóriás!

Döme: ...és ami benne van, a töltelék, AZ IS ÓCSKA ÁM!

Falusiak: Mér... mi van benne... ki van benne,,,,,??

Kata: Figyeljete csak! (*Bekopog Flóriás ablakán*)
Itthon van gazduram???

Főnök: (*kidugja a fejét*) Könyörüljete rajtaam!

Jenő: Disznóság! Ez a disznó jól átvert bennünket!

Aladár: Nyúzzuk meg!

Anyó: Süssük meg forró libazsírban!

Jenő: Nem kell komplikálni. Agyonütöm, és kész!

Kata: Várjatok! Kitaláltam valami jobbat!
Egye meg, amit főzött!

Falusiak értetlenkedve... micsoda? mi?

Kata: Tömjéte bele a sok kaját, amit kicsalt tőletek,
és addig ne jöhessen ki a Flóriásból, míg szét nem pukkan!

Falusiak: Éljen! Úgy van

Nagy vehemenciával tömni kezdik a Főnököt.

Anyó: Egyél csak galambocskám!

Aladár: Hamm bekapja Döncike!

Jenő: Na, ezt meg Jenő bácsi kedvéért!

Főnök *(teli szájjal)* : jajjjaj... ki a fene az a.. Jenő bácsi...!!!

Az etetés folytatódik, Ede-Döme Kata a jobb szélre jönnek, dumálnak)

Ede: Indulni kéne már, nagyon fogy az idő!

Kata: Persze, persze! Még vissza van a Digitális Kanális.

Döme: A Flóriás-Főnökkel már jól ellesznek a falusiak is... hehehe

Döme-Kata: Gyerünk!

(Gyerekek jobbra ki, falusiak tömik Flóriást, "függöny" le...)

Második Kép **A Digitális Kanális hídjánál**

Az atomos háttér marad, a színpad jobboldalánál a Híd-féleség, ami jobbra vezet a színpad mögé.

Hídonálló a Híd előtt áll. Fején portáskapkához hasonlító valami.

Lehet kicsit őrző-védő egyenruhás is...

ének:

Hídonálló:

*Nem vagyok portás, nem vagyok csősz
Nem vagyok szelíd és nem vagyok bőszt
Őr vagyok s ez nem kevés
Fegyverem a kérdés*

*Az a hídon túl már tiltott terület
Oda engedélyem nélkül senki sem mehet
Állami alkalmazott vagyok én
A kanális területén*

*Mert a Potenciál-hegyen túl
Ahol a kurta-farkú pozitron túr
Csak én, csak én vagyok az úr*

*Kóbor elektron ha erre jár
Én vagyok az, ki elébe áll
Hogy a végzetes hídon ne menjen át
Mert otthagya a fogát*

*Mert a Potenciál-hegyen túl
Ahol a kurta-farkú pozitron túr
Csak én, csak én vagyok az úr*

*Tudom, hogy a torta a fogakat rontja
És hogy a tyúkot nem a tojás tojta
Félelmetes az intelligenciám
S önbizalomban sincs hiány*

*Mert a Potenciál-hegyen túl
Ahol a kurta-farkú pozitron túr
Csak én, csak én vagyok az úr*

A dalt befejezve a színpad baloldala felé fülel-kémlél, majd elbújik valami bokor mögé.

Kata-Ede-Döme balról bejön, de földbe gyökeredzik a lábuk, mert

Hídonálló: *(hangja visszhangosítva hangzik valahonnan)*

Ááá! Játok meg elektronok! ... Egy lépést sem tovább!
Itt már Kvantum Fantum félelmetes birodalma következik,
akinek hatalmát még nem törte meg senki,
akinek féélelmetes várából még nem szabadult ki senki!

Itt kezdődik a feloldhatatlan, oszthatatlan, megbonthatatlan, legyőzhetetlen
Elektromos Erőtér!!!

Ede: *(kapkodja a fejét)* ... honnan jön ez a hang?

Döme: *(rémülten)* jaj.... csapdába estünk...

Kata: Nna tessék! Már megint a rinyálás, nyafogás!

Már majdnem itt vagyunk a célnál.... mindjárt megtaláljuk Esztert...

Döme: *(közbevág)* De nem hallottad, mit mondott ez a rettenetes hang?
és... nem is láttuk, ki mondta...*(remegve)*... félelmetes Birodalom ez...

Ede is megszeppenve bólogat körbetekintve...

Kata: *(gúnyosan utánozza Dömét)* Féélelmetes.... Flóriás-Óriástól is hogy megijedtetek, aztán csak kiderült, hogy ő is csak ugyanolyan elektron mint ti!!!
(cukkolja őket) Flóóóriás... a rettenetes Óóóóriás...

Ede: Azt mondod, hogy ez az ... akárki is ugyan olyan elektron lehet mint mi??

Kata: Már miért ne lenne ő is elektron?

(rámutat a hídra) Nna tessék! Ott a Híd, és sehol egy árva lélek.
Elég a nyavalgyásból! Gyerünk. *(indul a Híd felé)*

Ede-Döme fejüket körbe-kapkodva, óvatosan követgetik Katát...

Hídonálló : *(kiugrik a Híd elé, fenyegetően eljűk tornyosul)* ÁLLJ!

Hát nektek nem használ a szép szó, sem a fenyegetés????!!!
Nem hallottátok, hogy nem lehet tovább menni?

Kata: Miért? Ki vagy te? Tán egy... útonálló???

Hídonálló: Útonállóóó??,... cö-cö...HÍDONÁLLÓ!

Döme: *(már nagy a szája)* De mi akkor sem félünk! ... ugye...

Mi azért jöttünk, hogy kiszabadítsuk Esztert, a tesónkat!
És nem ijedünk meg semmitől...

Hídonálló: Semmitőőő!?? Hahahaha! Még megijedni sem lesz időtök, mert
azonnal Kvantum Fantum csapdájába estek!
Hányan... de hányan próbálták már! *(legyint)*

Döme-Ede-Kata: Hányan?

Hídonálló: Hát, ha jól számolom, khm. sehányan...Ti vagytok az elsők...
DE!... jobb ha meg sem próbáljátok, ha kedves az életek!

Döme: De mi... nem tudunk Eszter nélkül élni!

Ede: Igen. (*hősiesen*) Inkább mi is vesszünk oda,
de Eszter nélkül nem megyünk haza!

Kata: (*csajszisán hízeleg*) ... Naaa. kedves... Hídonálló bácsi...
igazán átengedhetnél bennünket a Hídon.

Hídonálló: (*hezitálva*)... Háááát... ha már ennyire szeretitek a testvéreteket...
még azt is vállalnátok, hogy egy rettenetes kvantum-cella foglyai legyetek...
... végül is... tőlem ugyan átmehettek...

Kata-Döme-Ede: Jajj dejó, köszönjük... (*indulnának át a Hídon*)

Hídonálló: Nnono! De előbb három kérdésemre válaszolnotok kell.

Kata-Ede-Döme:... nade miért?....

Hídonálló: CSAK! Mert ez - a - SZABÁLY!

Ha valaki mind a három kérdésre tud válaszolni, az átmehet a hídon,
mert akkor az még talán magával Kvabtum Fantummal is el tud banni!
Aki viszont nem tud válaszolni a kérdésekre...
(*figyelmeztetően felemeli az ujját, hatásszünet*)... Azt is átengedem!

Ede: nade...őket ... miért engeded át???

Hídonálló: hát.... úgyis rengeteg buta elektron kóvályog a világban...
... annyival is kevesebb lesz.... hehehe

Kata: (*leszögezi*) Ezek szerint... te mindenkit átengedsz a Hídon...

Hídonálló: (*rádöbben...*) Tééényleg... én mindenkit átengedek...

Döme: Jójó... de akkor meg... minek állsz itt egyáltalán???

Hídonálló: (*önérzetesen*) Node kérem! Ezért kapom a fizetésem!

Kata: Aha! Ezek szerint, most mi átmegyünk a Hídon!

Hídonálló: Állj! Nekem a három kérdést mindenképpen fel kell tennem.
Ez munkaköri kötelesség.

Döme: Ok---Ok

Ede: jó, ... akkor... halljuk azokat a híres kérdéseket!

Hídonálló: Az első kérdésem roppant egyszerű.
Hogyan viselkednek az elektronok periodikus potenciálú térben? Hm?

Kata: Hm. Ezt még nem tanultam.

Döme: Nekem meg hogy kiment a fejemből!
Pedig ... ööö...ööö...itt volt a nyelvemen.

Ede: Egy pillanat. (*mély lélegzetet vesz, és hadar*)
A periodicitás kvantitatív megoldására másodfokú differenciálegyenlet formájában behelyettesítjük a Schrödinger-egyenletbe a rács periódusának megfelelően modulált amplitudójú síkhullám - Bloch-hullám - megoldást.

Hídonálló: Állj, állj egy kis tür... Hooo... Egy kis türelmet!
(*félrefordulva kiveszi a zsebéből a "puskát"*)...hova is tettem...
Na igen, itt van. Aszondjahogy. Kvantitatív, igen, Spröd....inger,
igen, modulált, ... Hohó! Tényleg! Hát ez a válasz!

hárman: Hurrá, hurrá!

Hídonálló: A másik kérdés azonban ennél sokkal nehezebb.
Mi Magyarország fővárosa!?

Döme: Huh... erről még én sem hallottam....

Hídonálló: (*Edéhez*).. nna, és te? te Nagyokos???

Ede: (*tanácstalanul hebeg*)... hááááát....

Kata: (*büszkén kivágja*) Magyarország fővárosa... Budapest!

Hídonálló: (*diadalmas kacajjal*) háháááá... most megbuktál!
Mert a helyes válasz... Bu... ka...rest!!!

Kata: Nézd csak meg jobban azt a puskát!

Hídonálló: (*értetlenül játssza az esztét*)... mmilyen... öö ... puska..????
Nnna jó... megnézem!
(*közben énekl, ha ismeri a dalt, hogy "hejj, te puska, puska vagy..."*)
...jééé... tényleg Bu-da-pest....

Gyerekek örülnek, Ede-Döme veregetik Kata vállát.

Hídonálló: Nnnade... a harmadik kérdésre tutira nem tudtok válaszolni!... még a puskában sincs benne... hehe
Tehát!.... Hogy hangzik az indiánok csatakiáltása???

Döme *hirtelen indiánüvölt*

Hídonálló: *(megrémül)* Hű, jaj, mi ez??

Döme: Hát a csatakiáltás! *(megint üvölt)*

Hídonálló: *(infantilisan örül)* Hűűűű dejó ez...
Ez a kiáltás tetszik nekem. - *üvölt* - Juhuhuhuj, de jó! Hogyan csinálod?

Döme mutatja, Hídonálló utánozza...

Kata: Hagyd már abba, megsüketülülülünk *(indiánüvöltés a lülü)* ! hehehe

Hídonálló: Ez szupper. *(abbahagyja)*
Hálából most elárulok nektek egy Nagy Titkot!

Hídonálló: Szóval. *(bizalmasan hozzájuk hajol)*
A szörnyű szippantó-gépet a zseniális Kvantum Fantum készítette!

Döme: ..áááá... ezt mindenki tudja...

Hídonálló: Nyugi! Az a lényeg, hogy Kvantum Fantum a gépe MÖGÖTT bújkál.

Ede: Bújkál... a Nagy Varázsló?!

Hídonálló: Beezony. Nem tud a vára elé menni, mert ott a gép iszonyatos szája, és őt is beszippantaná!

Kata: Hát persze... hiszen ő is csak egy elektron...

Döme: dehát... miért nem kapcsolja ki?

Hídonálló: Háháááá! Hát ez a nagy gond!
A gépe mögül erősíteni vagy gyengíteni tudja az erőtérviharokat,
de Kvantum Fantum véletlenül úgy tervezte meg a szippantót, hogy
CSAK ELŐLRŐL LEHET KIKAPCSOLNI, egy bazi nagy, hosszú karral *(mutatja)*

Ede: *(kezdi érteni)*... szóval, ha ő a gépe ELÉ megy...

Hídonálló: *(folytatja)* ... akkor bizony az a szörnyű erőtér automatikusan,
MAGÁTÓL beindul, és Kvantum Fantumot is beszippantja.
(legyint) Áh, bele is dilizett szegény.
És amikor rájön ez az örület, iszonyúúú elektromos viharokat kavar.

Ede: (*rádöbben*) ... dehát akkor... mi sem tudunk a gépe elé menni...

Döme... mi sem tudjuk kikapcsolni... beszippant bennünket...

Ede... (*elkeseredve*) Hiába jöttünk idáig...

Döme: ... nem tudjuk kiszabadítani Esztert....

Kata: Héhéééé! Már mindenki megbolondult?
Mit gondoltok, akkor ÉN mi a csudának jöttem ide? He?

Ede: (*föleszmél*) Peeersze... hiszen...te ember vagy...

Kata: nnnaja..., rám nem hat az elektronszippantó...

Döme : (*Megint bátor*) Háhááá! Mit nekünk a szippant-ó, majd szippant ő!!!...

Ede: Köszönjük a titkot kedves Hídonálló:

Indulnak jobbra a hídon át

Hídonálló: (utánuk kiabál) Én köszönöm az indiánüvöltést!
(*magában*) Hogy minek örülnek ...
a fene érti ezeket a mai elektrongyerekeket...
... azért...kár értük...

Zsibbadt indián-üvöltéseket hallatva balra ki...

*A szín elsötétedik, a Kvantum Fantum Blues elindul...
(az átrendezéshez - vagyis míg bepakolják a szippantógépet, stb. -
meghosszabbíthatjuk a KF blues bevezetőjét, ha több idő kell, mehet az alap,
ami aztán elhalkul, és a jelenet indulásakor újra indul)*

Harmadik kép: Kvantum Fantum vára

A színen Kvantum Fantum várszerúsége.

Előtte, de hátrébb, a színpad közepén a szippantógép, riasztóan fekete, nagy, cápafogas beszívó-lyukkal a közepén.

A száj mellett bazi kar, melyet lehúzva ki lehet majd kapcsolni a gépet.

A gép mögött az eddig beszippantott, lehorgasztott fejű, leszedált elektronok kókadoznak egy túllfüggöny mögött.

A gép fölé hirtelen feltornyosul a Nagy Varázsló, és gonoszul danol.

Kvantum Fantum (énekel):

*Pusztá a város, üres a ház
Az ionrácsban terjed a láz
Szippantógépem, ha munkába állsz
Minden elektront kitör a frász*

*Kvantum Fantum
Az agytekervény-virtuóz.....Úgy ám
Kvantum Fantum
A kalapács-hírű nagy tudós*

*Szolgákat gyűjtök, és kémeket
Az erőtérgépnek híveket
A sírás-rívás hasztalan
Mert szigorú vagyok ugyan, ámde igazságtalan*

*Kvantum Fantum
Az agytekervény-virtuóz....Úgy ám
Kvantum Fantum
A kalapács-hírű nagy tudós*

*Hiába menekülsz, mint vaksi nyúl
Szippantógépem utánad nyúl
Senki se futhat előle
Elektrongyot csinállok belőle*

*Kvantum Fantum
Az agytekervény-virtuóz
Úgy ám
Kvantum Fantum
A kalapács-hírű nagy tudós*

Jáááááábabdibudabdabdobdebdábdááááááá

A dal után Kvantum fantum lebukik a gépe mögé.

Kata-Ede-Döme balról beóvatoskodnak, meglátják a Gépet, megtorpannak.

Ede: Odanézzetek! Biztosan ez az elektron-szippantó!

Döme: Aaaaszta... iszonyú nagy szája van!

Ede: Hú, és a várban mennyi elektron!

Döme: És Eszter? Hol lehet Esztert!

Ede: Ott van Eszter! Látom!

Kata: Melyik? Hol van?

Döme: (kiabál) Eszteeer! Hallasz minket?

Ede-Kata: (kiabálnak) Eszter!!!

*Döme nagy lendülettel megindul a gép felé.
A gép beindul, elkezd a szippantó-effektet.*

Ede: (Döme után kap, megfogja a kezét, próbálja visszahúzni)
Vigyááázz! A szippantóóóó!

Kata most Ede kezét kapja el, próbálja visszahúzni őket.

Döme: Segítséééég!... Mindjárt beszippant bennünkeeeet!!!

Ede: Kataaaa...SEGÍÍTS!!!

Kata: Már... nem bírlak tartani benneteket...Jaj!

Ede, Döme: Jaj, jaj!

*Ede-Dömét beszippantja a gép, eltűnnek (bemásznak) a nagy szájon.
Gép-effekt leáll, hirtelen nagy dramaturgiai csend lesz.
A gép fölött sátáni diadalittasan megjelenik Kvantum Fantum*

Kvantum Fantum: Háháháháháháháháháháháááááá
Jaaaaajgathattok! Kiabálhattok! Nincs segítség!
A világ legnagyobb gépe ellen akartok harcolni?
Ez a gép legyőzhetetlen! Ohoháháháhááááá...
Az ÉN zseniális alkotásom!

hirtelen észreveszi, hogy Kata ott áll a gép előtt, teljesen összezavarodik.

Hé! Hát te? Te mit csinálsz ott? Téged...hogymegy nem kapott be?
(gonosan) Gyeeere csak közelebb!

Kata: *(fölényesen, csípőre tett kézzel)* Mehetek, ha akarod!
Akár meg is simogathatom a vacak gépedet. ENGEM ugyan nem szippant be...

Kvantum Fantum: *(döbbenet)* Micsodaaaaaa?! Rád nem hat?
(ijedten) Dehát... akkor te tudsz valamit, amit én nem.
De neeeem. Az nem lehet. *(felhergeli magát, lassan őrvöng)*
Nálam senki, senki se tudhat többet. Senki!

Kata: Azt nem tudom, te mit tudsz, de én tudom, hogy
(ötletszerűen) aaa csoki édes, a cigi büdös, aaaa pandamaci aranyos, ...

Kvantum Fantum: *(értetlenül)* he? Hogy miii...? Mi micsinál?
..és ... és mit tudsz még?

Kata: Hát... hogy aaaa fészbukkk ... totál elhülyít...

Kvantum Fantum: *(zavartan)* De hiszen... Hiszen ezt csak...
... csak az ember tudhatja!

Kata: Nna látod! Az ember.

Kvantum Fantum: És teeee.... te akkor... ember vagy?

Kata: Naná! Persze....

Kvantum Fantum: *(vidáman-hüjén örül)* Hát akkor jó.
Akkor mégsem romlott el a gépem, és mégiscsak én vagyok a
legokosabb elektron. *(elgondolkodik)* De várj csak!
Akkor tőled még tanulhatnék... eeezt---azt...
(kunyizva) Ugye megtanítasz néhány emberi dologra!

Kata: Hát peersze... nagyon szívesen...

Kvantum Fantum: *(dörzsöli a kezét)* Miiindent! Mindent tudni akarok!!!

Kata: Az első, amit meg kell tanulnod, az egy dal.

Kvantum Fantum: *(áhítattal)* Istenem! Egy dal!

Kata: Ha ezt elénekled, olyan okos és hatalmas leszel mint az ember.

Kvantum Fantum: Hehe-hihi...Mindent tudni fogok! Mindent!

Kata: Jól figyelj! És fogd be az orrod, mert másképp nem hat.

Kvantum Fantum: *(befogja az orrát)* OK. Figyelek.

Kata (énekel): Szo szo mi fa mi re, Re mi fa szo mikro

Kvantum Fantum: (*gyanakodva*) Mit mondtál? Mikro? Az kicsit jelent.

Kata: Öööö... Persze! Mert te kicsi vagy az emberekhez képest. Érted?
Na! El tudod ismételni?

Kvantum Fantum (*orrot befogva*): Szo szo mi fa mi re, Re mi fa szo mikro

Kata (énekel): Szo szo mi fa mi re, mikro mikro mikro

Kvantum Fantum (énekel): Szo szo mi fa mi re, MIKRO MIKRO MIKROooo

Villogás, közben Kvantum Fantum "összemegy", vagyis eltűnik a gép mögött.

Kata: (*világos lesz, Kata odamegy, bekukucskál a gép mögé, felvesz valami mütyürt, mintha Kvantum Fantum lenne az, a tenyerén nézegeti, hozzá beszél*)
Na, most ráfáztál, Kvantum Fantum! Gyönyörűen elénekelted a kicsinyítő dalt.
Erre nem számítottál, mi? Te, te, te elektronmaszat! (*csikizi*)
Ügyülübügyülü! Kvantili-fantili-infantili... (*kacag*)
Összementél, mint gyapjúblolha a mosógépben! ????
Ne ugrálj már! Nem is hallom, amit kiabálsz!... hihi
(*visszateszi a gép mögé a mini-varázslót*)
Mars a helyedre!
És most, munkára fel!

...

Mit is mondott a Hídonálló?

Elől van egy nagy kar, azzal kell kikapcsolni a gépet.

Aha. Megvan. Aj, de nehéz. (*nyomja lefelé a kart, bedöglő-effekt elhalkulva*)

OK. Kész. (*kiabál*) Jöhettek, elektronok!

Tüllfüggöny le hull, elektronok örvendezve előjönnek.

Eszter: Megszabadultunk! Éljen!

Kiszabadult elektronok egymásnak örvendezve ugabugrálnak, Ede-Döme Esztert ölelgetik

Ede: Eszteeer! Végre.... kiszabadultál,

Döme: Nincs többé Kvantum Fantum!!! Hurrá!

Katához vonszolják Esztert

Ede: Bemutatom Katát, az embergyereket!

Döme: Ó szabadított ki bennünket...

Eszter: *(puszilja Katát)* Köszz Kata!

Kata: Igazán nincs mit... éppen csak ... erre... jártem... hehe
 ,,,, *(hirtelen a fejéhez kap)*
 Jajj, nekem haza kell mennem, ...

Eszter: De miért??!

Ede: Tényleg! Mindjárt lejár a gamma-éj.

Döme: És Mimikron apó megmondta, (idézi) , hogy
 Katának a gamma-éj vége előtt vissza kell térnie az emberek világába...

Kata:... igen! Különben... még ittragadok a kalapácsban...

Ede: Gyorsan! Énekeld már a visszanyújtó makró-éneket!

elektronok: Viszontlátásra, Kata!

Kata: Sziasztok!

elektronok: Kösz, Kata! Viszlát!

Kata *(orrot befogva énekel, közben eltűnik)*
 Szo szo mi fa mi re Re mi fa szo makro
 Szo szo mi fa mi re, makro makro makro

*A szokásos villogás, háttérben szoszomi zene-alap,
 sötét lesz, Kata hangja elhalkul, Kvantum Fantum hangja erősödik, ahogy
 Katával éneklő a nagyító éneket.*

Kvantum Fantum *(közben ő is éneklő a nagyító dalt):*
 Szo szo mi fa mi re, Re mi fa szo makro
 Szo szo mi fa mi re, MAKRO MAKRO MAKRO

*a dal végére kivilágosodik a színpad, a gép felett megint ott tornyosul az orrát
 befogó Kvantum Fantum..*

Kvantum Fantum: Áháháháháhááá! Hurrrááá! Hurrrááá! Megmenekültem!
 Áháháháháháhááááá Még az ember se járt túl az eszemen!
 Elénekeltem én is a nagyító dalt ... bruhháháháháááá!

Mindenki rémülten a színpad szélére kucorodik...

Elektronok: Jjajjjaj... Kvantum Fantum!!!

Kvantum Fantum: Háháááá... megmenekülteeeeem...

Mimikron Apó (*balról megjelenik*): Nem menekültél meg, Kvantum Fantum!

Kvantum Fantum: Jajj nekem...

elektronok: jééé.... Mimikron-apó!

Mimikron Apó: Bújj csak elő a géped mögül Kvantum Fantum!
Állj ide szemtől szembe velem!

(Kvantum Fantum lekászálódik, Mimikron Apó elé görnyed, mint egy rajtakapott gyerek)

Kvantum Fantum: (*alázatoskodva*) Jé! Kedves jó öreg Mimikron-tanár bácsi!
De régen láttalak!

Mimikron-Apó: Nanana. Csak semmi kedves, semmi jó, és főleg nem öreg!
Kissé sok van a rovásodon, Kvantum Fantum fiam!
A legjobb tanítványom voltál! Mindig sejtettem,
hogy egyszer majd nagy és szép, hasznos dolgokat fogsz feltalálni.
Erre teeee...(*fülénél fogja a térdre ereszkedő Kvantum Fantumot*)
teee.... meg ezt a szörnyű gépet építetted???!!!

Kvantum Fantum: Jajj... De hallgass meg, Mimikron-apó!
Én nem elektron-szippantót akartam építeni.

Mimikron-Apó: Hát akkor mit?

Kvantum Fantum: (*áhitattal*) Egy csodálatos, univerzális
szemételszívó berendezést.

általános megrökönyödés

Mimikron-Apó: Micsodááát?

Kvantum Fantum: Úgy. Úgy, ahogy hallottátok.
Már gyerekkoromban is mindig megcsodáltam azt a szép sárga kukásautót.
Csak hát az nem az igazi ám!
Ide megy, oda megy, pazarolja azt a sok drága benzint...stb-stb
(*magyaráz*) Én viszont egy olyan szemétszippantót akartam építeni,
(*mutatja a gépét*) ami egy helyben áll, óóóriási tartálya van,
és messziről tudja beszippantani a szemetet.
Természetesen... khm. (*büszke magára*) sze-lek-tí-ven szippant...

Mimikron-Apó: (*elismerően*) Hát ez bizony szép műszaki feladat,
no de mi lett belőle?

Kvantum Fantum: Hát, éppen ez az. A gépem terveit beadtam a szemétszállító vállalathoz.

Mimikron-Apó: *(rezignáltan)* És persze...nem kellett nekik.

Kvantum Fantum: Évekig ültek rajta, mindig csak azt mondták:
"Most nincs rá pénz."... meg..."Épp most vettünk ötven új kukásautót!"

Mimikron-Apó: Na de édes fiam, mért nem szóltál nekem?
Csak egy telefonomba került volna,
és máris nyersz egy Elektron Úniós pályázatot!

Kvantum Fantum: *(büszkén)* Nem! Én nem akartam protekciót kérni.
Meg aztán rájöttem, *(átmegy gonoszkába)*
... hogy ha egy kicsit átalakítom a gépemet,
akkor akár egy elektront is elszípanthatok vele.

Mimikron-Apó: Aha.

Kvantum Fantum: Először csak egy-két nagyokos hivatalnokot szippantottam be, aztán kezdett mindenki félni tőlem. ...
... és gondoltam, összegyűjtök egy-két elektront,
akik majd a híveim lesznek, és leszek végre valaki!
Naaaaagy, hííííres tudós!

Mimikron-Apó: Aha! És az a hóhányó, semmirekellő Hippitronfőnök segített neked. Mi?

Megjegyzés: A Falusiak csak kellő szereplő-számnál jönnek vissza itt a végén. Ha nincsenek, az ő szövegeiket az elektron-gyerekek átvehetik.

*Falusiak balról betolják a Flóriás Óriás hengerét.
Hippitron Főnök a kisablakban kolbásszal a szájában kesereg.*

Jenő: Hallottuk, hogy nincs többé Kvantum Fantum

Anyó: Jöttünk ünnepelni.

Döme: *(hencegve mutatja)* De mi már a Hippitron Főnököt is elkaptuk ...hehe

Kvantum Fantum: Ti fogtátok el a segédemet, a ravasz Főnököt?

Mimikron-Apó: Beeezony. Ha nincs ez a két bátor és ügyes elektrongyerek,
és nem hívják segítségül az embert,
akkor még nagyon sok bánatot és bonyodalmat okoztatok volna ti ketten.

Kvantum Fantum: Elismerem, vesztettem. Megbuktam.

De mi lesz most az én gyönyörű, csodálatos gépemmel? (*símogatja*)

Eszter: Verjük szét apró darabokra! (*hurrázás*)

Döme: Csináljon belőle játékautomatát! (*hurrázás*)

Jenő: Kovácsoljunk belőle ekevasat! (*hurrázás*)

Aladár: Csináljunk belőle kolbásztöltőt!

Mimikron-Apó: Neeem, neeem! Kár lenne érte.

Legyen az Kvantum Fantum büntetése, hogy szétszedi a gépét.

Hurrázás, Kvantum Fantum összeomlik

Mimikron-Apó: Éééés, visszaalakítjaszemétszippantóvá!

Mindenki: Hurráááá!!!Ééééljen!

Mimikron Apó: Mellékbüntetésként pedig...

Két tanítványt fogadsz magad mellé!

Kvantum Fantum:.... (*meghökken*) ... mmmilyen... tanítványokat...

Mimikron Apó: (*Ede-Döme mellé lép, vállukra teszi a kezét*)

Itt áll ez a két bátor, okos ... és erős elektronyerek!

(*Ede-Döme büszkén kihúzza magát*)

Ha a szüleik is beleegyeznek, ezentúl Kvantum Fantum... khm... no meg ÉN... fogjuk őket tanítani, az elektronfizika csodálatos tudományára!

Általános éljenzés, finálé indul,

Mindenki : *Most már nem Kvantum Fantum az úr
Ki a sorsunkba beletúr
A kóbor elektront nem veri át
Nem feni rá a fogát*

Ede: *Nem fenyeget már nemzeti gyász*
Döme: *Nem remegünk, és nem tör a frász*
Együtt: *Rusnya Varázslót nem taláááálsz
Megjavult, és kész!*

Mindenki : *Most már nem Kvantum Fantum az úr... stb.*

Eszter: *Vártam holdfényes éjszakán (hogy)
Meggzabadít egy királyfi tán
Szépre suvickolt pejparipáááán
De Ede-Döme jött és kész*

Mindenki : *Most már nem Kvantum Fantum az úr... stb.*

Aladár: *Nem fogy a kolbász, nem fogy a máj*
Anyó: *Telve a lábos, csendes a táj*
Jenő: *Nem dübörög már Flóriáááás*
Együtt: *Szétpukkadt, és kész!*

Mindenki : *Most már nem Kvantum Fantum az úr... stb.*

Kvantum Fantum:
*Belátom mos már, rámdőlt a ház
Tök alsó lettem, nem piros ász
Veszít, ki másnak vermet ááás
Nem sikerült és kész*

Mindenki : *Most már nem Kvantum Fantum az úr
Ki a sorsunkba beletúr
A kóbor elektront nem veri át
Nem feni rá a fo
Nem feni rá a fo
Nem feni rá a fogát*

*Innen tomboló siker, a tapszene indul. ami megismételhető...
Ezután a színészek balra felveszik a tetemes gázsit, indulnak kocsmázniiii,*

vége